

наха и скочиха на крака. С бързо ^и движение на ръката царят ги накарал да седнат отново и сам се настани между тях. Пламъкът освети с румени сенки мургавото му лице. Той посегна, отчупи си хляб и каза:

- Я ми дайте и на мен от ония черни ^{мие} неща...

Тъмнозелените маслини ^и блеснаха още по-ярко под силната светлина на огъня. Царят хапна от тях, навъси се и изплю залька си.

- Горчат! На простите войскари трябва да се дава най-доброто ~~свещо~~. Още сега ще повеля да раздадат по-хубави, от тия дето дават на войводите...

- Бих предпочел овнешка плешка, ^{Иванко} ~~плешка~~ ^{Калоян} - се засмя стар войник.

- Като превземем Солун и печем овен ще ядем.... - каза ^{царят} ~~царят~~ и изведнъж, като се обърна към Манастир, каза неочаквано.

- Защо си напоследък все така замислен? ^К ~~ти~~ криеш нещо от мене. Да няма ~~какви~~ лоши вести? Какви...

Манастир трепна. Засмя се.

- Нищо няма. ~~Има нещо лошо~~ Уморен съм ~~свещо~~... затова. - и той се прозвизна. ^{Една стара жена ме} Поразкърши дребна снага. - Студено ~~стана~~ ^{стана}.

Царят го изгледа изпитателно. Поклати глава. Все пак Манастир криеше нещо от него. Но какво? Да е научил нещо лошо? Би го казал. Или, може би, лоши вести от къщи... Мария... Не. Не. Момичето е живо и здраво. Стринка му го наглежда и се грижи ~~за~~ ^{за} него. Дори и Целгуба бе променила държанието си. Когато заминаха, тя излезе да го изпрати. Разбира се, само за хорски очи. Но поне не правеше вече дума за глупавите си закани. Не. В къщи всичко ~~е~~ ^е бе в ред. Но какво таеше от него Манастир? Той реши след вечеря да го ~~разпита~~ ^{разпита} по-подробно.

- След като свири втората тръба, всички войводи да се съберат при мене на съвет. - ^н ~~Каза~~ ^{Каза} Калоян и стана. - Ще ~~да~~ ^{да} дам ~~на~~ ^{на} нареждания за утре.